

ЗА бі центнер зерна кукурудзи на кожному з 1300 гектарів борються хлібороби сільгоспартії «Зоря комунізму» Новоархангельського району. На всіх площах з'явилися чіткі квадрати, рослини дружно пішли в ріст.

Механізатори посилено обробляють сходи, доводять змінний виробіток на агрегат до 40—45 гектарів. Серед передовиків і комсомольців В. Яценко. Закріплені за ним плантації чисті від бур'янів, ґрунт добре спущений. Бути тут високому врожаєві!

На фото: вгорі — тракторист Василь Яценко. Внизу — голова колгоспу «Зоря комунізму» Л. Я. ШЛЯХЕР і тракторист Михайло ЮХИМЕНКО перевіряють якість обробки кукурудзи.

Фото В. РУДЕНКА.

САШКО—ШВИДКІСНИК

КІЛЬКА днів лив дощ. Спрагла земля жадібно ковтала життєдайну вологу і, напившись, гоїдала її на своїй поверхні. Дув холодний північний вітер. Люди куталися в демісезонні пальта, фуфайки, насували кашкети, стурбовано поглядали на небо.

Василь Митрофанович Шамрай, агроном першого відділку Сабліно-Знам'янського бурякорядгоспу, заклопотано ходив по буряковій плантації. Іноді він зупинявся, низько схилився над чорною мскрою землею, розгортав руками вже затверділий шар ґрунту. Тепло забарвалося...

Переманилися з ноги на ногу механізатори. Втретє чи в'яте перевіряли кріплення болтів, гайок. Заглядали у висівні апарати квадратно-гнездових сіялок, укріплювали лапи культиваторів, перевіряли зчепи борін.

...Олександр вийшов за межі польового тaborу. Ген вдалині маячила постать агронома.

«Агроном»... Скільки разів доводилося хлопцеві вимовляти це слово, а от сьогодні воно чомусь забриніло більш значимо, ніби сказало про найпочеснішу професію хлібороба, про його обов'язок. Мабуть, болить у Василя Митрофановича серце за кожною рослиною, видно, не сидиться йому в конторі, коли доля посівів під загрозою. Ой, не сидиться! Тоді ж і вирішив Олександр Дмитрович Гладий попрохати агронома, щоб той дозволив йому попрацювати на буряковій плантації. Хотів він зробити для цієї людини щось хороше, приємне.

Золотими злітками проміння, зігріваючи прохолодне повітря, травневе сонце розірвало свинцеві хмари. Ніби засміялося все навколо, ніби ковтнуло елексиру життя, ожило, розквітло. Сріблястими хмарками над землею стелився серпанок. Надвечір на поверхні ґрунту з'явилися перші сходи буряків, а на-

ступного дня вся плантація покрилася рівними стрічками зелененьких рядочків. ...Василь Митрофанович, задоволено потираючи долоні, наказував Олександріві:

— Тільки ж дивись мені, щоб все було гаразд, щоб рослини були цілими! Гав не лови... Двічі по одному місці під час поворотів не проїжджай. Відміряй поворотну лінію. Тепер рушай!

Ритмічно відбивав такти мотор. Агрегат поволі пересувався плантацією. Повзи під колеса, підставляли під райборінки свої зелені чубчики рівенькі зелені стрічки. Агрегат залишав після себе широку слугу проборонованої площі.

Олександр зупинив трактора. Слизнув на землю. Перед ним лежала покритта сухою коркою плантація. Тендітні росточки буряків, здавалося, просили допомоги. Тракторист повільно пройшов по заборонованому відрізку поля. Все гаразд! Жодної підрізаної рослини. Трохи примруживши очі, глянув на сонце. Воно ще тільки відірвалося від землі і сонно роздівалося довкола.

...Сильніше зарокотав мотор, — легенький поштовх, і агрегат рушив. З гону в гін, з гону в гін веде трактора механізатор. Через кожні 15 хвилин черговий поворот. Гектар за гектаром натягує на себе чорне вбрання, ховає під ним вологу. Сонце підбивається вище і вище. Його промені немилосердно обпекують обличчя, заглядають за комір робочої спецівки. Жарко. Олександр розстібає комір сорочки. На серці якось особливо радісно. Хочеться сміятися, співати, або гукнути на всю плантацію:

— Агов, бурячки, стрічко! Давайте, милі, давайте, ростіть скоріше!

30 гектарів площі за зміну на першій швидкості забороновуватиме Олександр Гладий, ще вищого виробітку добився він іншого дня. Керуючий відділком спочатку навіть не повірив таким показникам, особисто прибув до агрегату. Ходив по всій плантації, оглядав майже кожну рослину. — Все добре... На прощання потиснув трактористові руку:

— Молодець, Сашко! А я зрічним ділом, подумав, що ти той... переборщив — брак допустив у роботі. Таким агрегатом і 30 гектарів? Ну, нічого. Дій. Спасибі тобі.

Люблять його товариші, поважають дорослі. Щоб не робив він, за що б не взявся — все, як то кажуть, горить у нього в руках. Хорошого вожака обрали собі комсомольці першого відділку, — юнака трудового, з неспокоїною вдачею.

Георгій ШЕВЧЕНКО.

с. Сабліно, Знам'янський район.

Урочисте відкриття Палацу піонерів

М. С. Хрущов — почесний гість московських дітей

МОСКВА, 1. (ТАРС). Сьогодні в урочистій обстановці відкрився Палац піонерів і школярів імені 40-річчя Всесоюзної піонерської організації.

На відкриття прибув Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов. Микиту Сергійовича зустрічали секретар ЦК КПРС, перший секретар ММК КПРС П. Н. Демічев, секретарі ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов і Л. К. Балясна, міністр освіти РРФСР Є. І. Афанасенко, голова виконкому Московської Ради М. О. Дігай, керівні партійні, радянські і комсомольські працівники, архітектори, будівники Палацу. Піонери піднесли Микиту Сергійовичу букети квітів.

Товариш М. С. Хрущов зробив поїздку на автопоїзді по території парку, оглянув аудиторії, майстерні, класи Палацу, побував у зимовому саду.

Бурхливими оплесками зустріли учасники урочистої лінійки Микиту Сергійовича Хрущова, який звернувся до присутніх з промовою.

Товариш М. С. Хрущов розрізав червону стрічку біля входу в головний будинок Палацу піонерів і школярів. Новий Палац піонерів столиці відкрито.

Чудовий подарунок одержали діти в Міжнародний день захисту дітей.

ЗБОРИ громадськості Москви

МОСКВА, 1. (ТАРС). Сьогодні вранці на Ленінських горах відкрився чудовий Палац піонерів і школярів. А ввечері тут відбулися урочисті збори громадськості Москви, присвячені Міжнародному дню захисту дітей. Заступник голови виконкому Московської ради Є. Я. Просветова тепло вітала присутніх на зборах зарубіжних гостей.

Відзначаючи Міжнародний день захисту дітей, сказала тов. Просветова, люди доброї волі, батьки і матері всієї землі, єдині в своєму прагненні до миру, згуртовують свої ряди, щоб не допустити нової кривавої війни, щоб зробити надбанням дітей все найкраще, що створено на нашій планеті.

Про щасливе дитинство, про світле майбутнє найбільш юного покоління Радянської країни говорили заступники вчительки школи РРФСР, директор школи-інтернату № 12 Н. С. Панова, прядильниця комбінату «Трехгорная мануфактура» М. С. Груніна, письменник Л. А. Кассіль та інші.

З великою увагою вислухали учасники зборів промови віце-голови Спілки французьких жінок Рене Шабредє та інших зарубіжних гостей.

Збори відбулися також у Ленінграді, Києві, Мінську, Ташкенті, Алма-Аті, Баку, Тбілісі, Душанбе, Фрунзе, Вільносі, Таллінні та інших містах країни.

Потрібний і вчасний захід

ТВАРИННИКИ першої бригади третього відділку радгоспу «Третій вирішальний» як і всі трудящі, розуміють і одноставно схвалюють Звернення ЦК КПРС і Радянського Уряду до всього народу. Комунізму, а нам добре відомо, як розвивається у нас тваринництво. Взяти нашу ферму. Механізація немає ніякої, навіть водопій не влаштовано як слід. Кормів не вистачає. Все це й призводить до того, що ми надовго не можемо заробити на корову. А

чому це так! Тому, що капіталовкладень малувато, що закупочні ціни до цього часу були низькими і наше господарство, як і багато інших, несе збитки від тваринництва.

Щоб підняти рівень виробництва продуктів тваринництва, потрібні додаткові кошти. І правильно, що партія і уряд вирішили підвищити роздрібні ціни на м'ясо і масло. Тимчасовий, але правильний захід! Тваринництво тепер стане продуктивнішим. Отже, в кінцевому рахунку

виграють не тільки працівники сільського господарства, а й робітники, службовці, — всі трудящі.

— Ми ж, тваринники, — заявляють всі 24 доярки нашої ферми, — докладемо всіх зусиль, зробимо все від нас залежне, щоб продуктивність зростала швидкими темпами.

М. ПОЛІЩУК,

бригадир першої бригади третього відділку радгоспу «Третій вирішальний» Новгородківського району.

БІЛЬШЕ БУДЕ ПРОДУКТІВ

УЛЬЯНОВКА. Голова колгоспу ім. Калініна В. Ф. Загородній в бесіді з нашим кореспондентом сказав:

— Тваринники нашої артілі одноставно схвалюють заходи Комуністичної партії і Радянського уряду, спрямовані на дальший розвиток важливішої галузі сільського господарства — тваринництва. Підвищення закупочних цін буде великою фінансовою допомогою і стимулом для збільшення виробництва м'яса та інших продуктів тваринництва.

Ми підрахували, що вже у цьому році наш колгосп одержить додатково за продану державі продукцію тваринництва майже 90 тисяч карбованців. Ці кошти витратимо на дальший розвиток тваринництва та підвищення матеріального стимулу в результатах роботи наших доярок і свинарок.

Працівники ферм зараз подвоюють свої зусилля, щоб дати країні більше м'яса і молока. Наш колгосп вже виконав річний план продажу м'яса державі. Його вже здано на заготовельні пункти 1193 центнери — у два рази більше, ніж за п'ять місяців минулого року. Хороші перспективи у нас і надалі. Зараз на відгодівлі знаходиться ще 1000 голів свиней і багато бичків. Сподіваємося, що до 45-х роковин Жовтня ми виконаємо ще один річний план. Це і буде наша відповідь на турботу партії і уряду про дальший розвиток тваринництва.

Молоді механізатори! Кукурудзяний фронт сьогодні головний.

Краще доглянете посіви — вищий зберете врожай!

СХВАЛЮЄМО І ПІДТРИМУЄМО

З ГЛИБОКОЮ увагою знайомляться трудящі республіки із Зверненням ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР до радянського народу. В цьому документі рідна Комуністична партія розкриває причини відставання у виробництві продуктів тваринництва, радиться з народом і вказує шляхи їх подолання.

Він каже: робітничий клас зробить все від нього залежне, щоб допомогти трудівникам села.

— Підвищення закупочних цін на м'ясо дасть можливість нашій артілі одержати додатково близько 300 тисяч карбованців. Це — нові тваринницькі приміщення, дальша механізація і електрифікація трудомістких процесів, — ділитися своїми думками і підраховувати В. Тур, голова колгоспу імені Татарбунарського повстання Одеської області. — Все це кінець кінцем приведе до збільшення виробництва продуктів тваринництва, а в результаті цього на них буде зніжено ціни.

— Радянські робітники добре розуміють, що труднощі в сільському господарстві, викликані нашим бурхливим зростанням, — тимчасові. Ми своєю самовідданою працею допоможемо працівникам сільського господарства подолати їх в найкоротший строк, — так висловив свої думки, прочитавши Звернення, старший газавщик Дніпропетровського заводу імені Петровського М. Сосіако.

Робітника з Дніпропетровська підтримує бригадир бригади комуністичної праці, токарь М. Рижков з харківського заводу «Електроважмаш» імені В. І. Леніна.

(ПАТАУ).

Рішення З'їзду КОМСОМОЛЬСЬКОГО — НАША БОЙОВА ПРОГРАМА! ЦЕНТР РОБОТИ — В КОМСОМОЛЬСЬКУ ГРУПУ

О. ТНАЧЕНКО,
секретар обкому ЛКСМУ.

ХХІІ з'їзд партії чітко і ясно визначив головні завдання комсомолу. Тепер все залежить від нашої організаторської роботи, від уміння комітетів комсомолу підняти всю молодь на здійснення планів партії.

У повсякденній праці ми повинні виховувати людину комуністичного суспільства. Завдання це здійснити можна лише тоді, коли буде знайдено шлях до серця і розуму кожного юнака і дівчини, коли в комсомольських організаціях добре буде поставлена індивідуальна робота з кожним комсомольцем. З цим завданням можна справитись, налагодивши відмінну внутрішню роботу в комсомольських групах. Центр всієї комсомольської роботи потрібно перенести саме туди.

Про це говорить і практика. Там, де робота комсомольських груп перебуває в центрі уваги комітетів, де

вона поставлена по-належному — вирує цікаве, змістовне життя, завжди народжується цінна ініціатива, є хороші починання.

У комсомольській організації колгоспу ім. Кірова (секретар Адам Коротченко) Компаніївського району 167 членів ВЛКСМ. Тут створено 4 бригадних організацій та 5 комсомольських груп.

Будь-яке складне питання: підвищення продуктивності праці в рілльництві і тваринництві, організація політосвіти, дозвілля і навчання молоді чи інше — комітет комсомолу колгоспу вирішує через комсомольські групи.

Це приносить хороші наслідки. Законом життя комсомольців і молоді колгоспу став заклик М. С. Хрущова брати навантаження на повну силу. Успішно виконавши зобов'язання минулого року, юнаки

і дівчата вирішили виростити в цьому році по 50 центнерів зерна кукурудзи на площі 670 гектарів, по 25 центнерів гороху на площі 133 гектари, відгодувати 1500 голів свиней, виростити 150 теличок, надіти від кожної корови, закріпленої за молодого дояркою, по 2300 літрів молока, вивезти 2000 тонн добрив і т. д.

Тридцять дві комсомольських групи створено на Кіровоградській швейній фабриці. Всі вони змістовно будують свою роботу, живуть повнокровним життям. На фабриці немає молодих робітників, які б не виконували змішаних норм. Більшість з них вчиться у вечірніх школах, гуртках, заочних інститутах і технікумах. Тут регулярно сплачують членські внески. Порушення трудової дисципліни, відхилення від норм поведінки завжди стає предметом обговорення серед молодих робітників. Суворі це судді.

ТА ДЕЯКІ МК, РК ЛКСМУ недооцінюють ролі і значення комсомольських груп, нехтують ними. В ряді комсомольських організацій занедбана внутрішньогрупова робота, пущено на самоплив виконання взятих соціалістичних зобов'язань, не створені комсомольські групи.

Так, наприклад, в комсомольській організації колгоспу імені Ульянова Гайворонського району, де більше 100 комсомольців, з вересня 1961 року по квітень ц. р. не проводились комсомольські збори. Комітет комсомолу не працював. Про комсомольські групи годі й говорити. Їх зовсім не створено, а бригадні організації — бездіяльні. Секретар комітету ЛКСМУ т. Скрипник безвідповідально поставився до високого довіря, яке виявили йому комсомольці колгоспу. І лише втручання інструктора виробничого управління т. Уліча, проведений ним загальні комсомольські збори і ділова практична допомога, поживали діяльність даної комсомольської організації.

Але це не робить честі Гайворонському райкому ЛКСМУ, який ще не відмовився від поверховості в

ДРУГИЙ рік працюють телятниками в радгоспі імені Розі Люксембург Бобринецького району Марія Вдович та Світлана Корніюк. За цей час дівчата набули чималі досвід у вирощуванні телят. Зараз телята їхньої групи прибавляють у вазі 800 грамів щодоби кожне.

Л. БОГДАНОВА.

ДВА РОКИ тому сім'я Деркачів приїхала в село Новостародуб Петрівського району. Тоді ж Віктор і Раїса стали працювати на фермі колгоспу імені Чкалова. Брат і сестра відразу завоювали повагу тваринників: корів доглядали, як голубів, та й товаришами виявились хоробрими. Тепер уже Раїса обійшла Віктора — по надобку вона займає перше місце в бригаді. Щодня дівчина одержує по 10—10,5 кілограма молока від кожної корови. Вже на одну декаду утримує вона вище.

М. КУЛИБАБА.

роботі. Незадовільно працюють комсомольські групи і в комсомольських організаціях колгоспів ім. Орджонікідзе Устинівського району, ім. Шевченка, ім. Петровського Олександрійського району, ім. Мічуріна Новгородківського району, ім. 40-річчя Жовтня Петрівського району та інших.

Вкрай незадовільно керує комсомольськими групами Компаніївський райком ЛКСМУ. В первинних організаціях колгоспів ім. Свердлова, ім. Леніна, ім. Ватутіна комсомольські групи ще не скрізь створені, а в колгоспах ім. Калініна, ім. Чапаєва, ім. ХХІ з'їзду КПРС вони існують формально і ніякої роботи не проводять. До цього часу райком комсомолу не спромігся провести семінар секретарів бригадних організацій та комсомольських груп. Тому комсомольські вожаки часом мають приблизне уявлення про те, які питання потрібно вносити на обговорення комсомольських зборів, як їх підготувати і т. д. Працівники апарату і зокрема секретарі райкому ЛКСМУ тт. Чернега, Торжевський послабили увагу до цієї важливої ділянки роботи. Буваючи в організаціях, вони ще недостатньо вникають в їх роботу, обмежуючись тільки загальними керівними вказівками.

ДОСВІД показує, що комсомольська організація промислового підприємства, колгоспу, радгоспу, школи, учбового закладу без комсомольської групи не може успішно розв'язати жодного складного завдання.

Візьмемо для прикладу організацію соціалістичного змагання. Комітет комсомолу знає лише крашки і відстаючих. І це закономірно, тому що він не в змозі бачити кожного середнього робітника чи колгоспника.

Кіровоградці за межами Кіровоградщини

НАРИС

1.—

ШОІЗД — втеча, Освенцім — втеча, Бухенвальд — втеча. І, нарешті, — один з найстрашніших таборів смерті — Дахау...

Так почалася юність Петра. Дитинство обірвалося несподівано, у вірі Великої Вітчизняної війни. Настали роки випробувань. Разом з іншими своїми земляками Петро потрапив на невідомі роботи до гітлерівської Німеччини, а потім — до концтаборів. Люта ненависть до фашистських катів, любов до Батьківщини, непохитна віра в остаточну перемогу над поневоловачами гартували сили і волю юнака з далекого українського села Розсоховатки. Будь-що треба встояти!

Згуртувавшись біля плетива колючого дроту, підключеного до електрорежі високої напруги, група змарнілих в'язнів тихо співала радянську пісню про танкістів. Заспівував виснажений, хворий, але з гарячим вогнем в очах, юнак з України. Почувши, що приречені на смерть наважилися співати, розлючений комендант табору звелів вивести співаків на майдан.

...Із шланга біла струменем холодна вода, морозний вітер сковував тіло плівкою льоду... А безсмертна пісня линула й линула! Наче почувши її, високо в небі грізно відгукнулись потужні мотори, що несли визволення зі Сходу!

Це вона, пісня допомогла вижити в'язневі Дахау — Петру Ретвицькому! На все життя у нього залишилась згадка про ці страшні дні — пекельне тавро з номером на руці.

...А на полях війни, за Віслою, в той час дедалі все сильніше гриміли радянські гармати. Йшов генеральний наступ на лігво фашистського звіра. Серед танкістів прославленого полководця, двічі Героя Радянського Союзу генерала Лелюшенка був і старший

Добріх виробничих показників добивається електрик Малописківського спиртзаводу Володимир УМАНЕЦЬ. Володимир — громадський розповсюдjuвач літератури. За вмiлу пропаганду книги Володимир нагороджений грамотою обкому комсомолу.

Фото В. КОВПАКА.

Необхідно потурбуватися, щоб не тільки передовиків відмітити, а відстаючого вивести у число кращих, але щоб кожний робітник, колгоспник безперервно рiс і удосконалював свої знання. Це може зробити лише комсомольська група, цехова, чи бригадна організація.

В нинішньому році у вечірні школи необхідно направити 47 тисяч юнаків і дівчат. Завдання полягає в тому, щоб всю молодь, яка не має відповідної освіти, залучити до навчання. Ясно, що успіх цієї справи може бути забезпечений через комсомольські групи. Те ж саме можна сказати і про політнавчання.

І, зрештою, останній приклад — робота по за-

лученню молоді в комсомол. Обласна комсомольська організація за рахунок робітників і колгоспників росте ще недостатньо. І це тому, що розстом здебільшого займаються тільки секретарі комсомольських організацій. Досвід показує, що зовсім інші, вагомiші результати бувають там, де до цього підключаються комсомольські групи.

В умовах, коли первинні організації стали великими об'єднаннями комсомольців, зростає роль комсомольських груп. Тільки при належній постановці їх роботи ми охопимо своїм впливом кожного юнака чи дівчину і забезпечимо їх активну участь у комуністичному будівництві.

В СЕЛІ ДАЛЕКОМУ

СЕЛО наше віддалене від центральної садиби колгоспу, а від райцентру й поготив — біля тридцяти кілометрів вузької звилистої дороги пролягло від нас до Добровеличківки. В таких умовах секретарі комсомольських організацій нерідко нарікають: мовляв, ні з ким працювати, розбігається молодь, у місто рветься.

А ось наша Андріївка не лише мальовничою зеленню, рясним цвітом буяє, а й хорошими ділами молодіжними. Нема у андріївській молоді такого, щоб одержати атестат про закінчення школи, і — прощай село. Ні, тут своє трудове життя розпочинають, працюю свій колгосп звеличують. Кожен до вподоби собі роботу вибирає. Яровенко Володимир став хорощим механізатором, Тамара Шевченко і Олександра Поліщук — у ланках трудяться, Ліда Корніюк з малечою у колгоспних яслах працює, Ліда Павлючек — передова доярка, групкомсорг на фермі. Отож, молодь у нас освічена, в праці гаряча. Є з ким вершити хороші справи. Заправляє усім наш комсомольський комітет, куди обрали найкращих, найактивніших — Володимира Гордого, Олександру Лису, Василя Проценка. Дівчі на місяць збираються вони, щоб намітити головне в роботі, на ньому зосередити увагу молоді. З ініціативи комсомольського комітету було проведено взаємоперевірку тваринницьких ферм з колгоспом імені Леніна, з яким змагаємося.

У нашої молоді є такі успіхи в праці, якими й похвалитись не сором. Так, кукурудзозавод Олександра Лиса високі врожаї кукурудзи вирощує. Треба сказати, що до чудесності у нас взагалі ставлення, як до своєї, комсомольської, культури.

Цікаві тематичні й літературні вечори, бесіди, лекції, виступи гуртків художньої самодіяльності, агіткультбригади... Неможливо було б мені, як завідувачому клубом все це самотужки підняти, якби не горіли комсомольці прагненням нести у рідне село культуру.

Причиплювач Микола Жмеренко володіє красивим сильним голосом і охоче керує хорощим гуртком. Він — наш позаштатний завідувачий клубом. Незамінними організаторами культурного дозвілля стали аматори сцени Володимир Гордовий, Галина Григорівська.

Нещодавно ми провели у себе «Вечір трудової слави». Сподіваюсь, він надовго запам'ятається не лише винуватцям торжества — доярці Олександрі Білецькій і ланковій Олександрі Лисій, а й усім, хто був у залі.

За працюю, за своїми різнобічними справами не забувають молоді колгоспники і про навчання. Тамара Шевченко — заочниця сільськогосподарського інституту, Ліда Павлючек у педагогічній готується. А ось Віра Мельниченко, Олександра Корніюк ще тільки 9-й клас вечірньої школи закінчують. До речі, відкритий він за клопотанням комсомольської організації.

Цікаво живуть комсомольці села, тому-то й лине до них молодь. Ось тільки в цьому році на 8 чоловік поповнились наші ряди. Новоприйняті — Анатолій Підпригора, Раїса Шланюк, Володимир Височанський й інші пройдуть хорошу школу комсомольського гарту. То нічого, що не в багаточисельній організації вперше стали на облік, а в невеличкій, бригадній.

Володимир МИЛОВАНОВ,
секретар комсомольської організації 3-ї комплексної бригади колгоспу «Україна» Добровеличківського району.

сержант Олександр Таранець — улюблений солдатський співак. На одному з танків, що зробили безприкладний в історії Великої Вітчизняної війни героїчний рейд від Берліна до Праги Таранець брав участь у визволенні чехословацької столиці. І всюди з ним була дорога солдатському серцю то гнівна, бойова, то задушевна, зворушлива радянська пісня. Він проніс її крізь запеклі бої.

Після війни в Київській консерваторії пісня з'єднала серця Петра та Олександра.

2.—

ПІСНЯ, пісня... Пісні, перед якими встають у шапобі, які кличуть до бою, на подвиг. Є й інші, такі, що тисять наше серце словом про любов і дружбу, зустріч і розлуку, мрію... Одна пісня збуджує нашу уяву і полонить своїм словом, інша — своєю задушевною мелодійністю. Про пісню можна сперечатися — скільки людей, стільки й смаків. Незаперечним лишається одне: хороша пісня допомагає жити й боротися, зводить сонячні міста і засівати неозорі поля, споруджувати домни й ростили сади. З бойовою, задушевною піснею ми ходили в ратні походи, захищаючи рідну землю, з піснею ми визволяли братні народи з фашистської неволі. З хорошою, широким пісню ми зараз натхненно зводимо світлий дім комунізму. Не одну таку хорошу пісню понесли в народ двоє земляків з Кіровоградщини, — лауреати Українського конкурсу вокалістів Петро Ретвицький та Олександр Таранець.

Виступи цих відомих українських співаків по радіо, в кіно, у відкритих концертах завжди користуються вели-

До загальнонародної держави

пролетаріату. Робітничий клас бере в свої руки державну владу для творення, для здійснення корінних економічних і соціальних перетворень в житті суспільства, для будівництва соціалізму і залучення до цього будівництва широких мас. Селянство й інші трудові прошарки суспільства пролетаріат розглядає як своїх союзників по боротьбі за соціалізм і спрямовує їх зусилля в спільній справі. Цим визначається глибоко демократична природа пролетарської влади. На відміну від всіх попередніх типів держав соціалістична держава вперше здійснює придушення експлуаторської меншості більшістю трудового населення.

НАСИЛЬСТВО взагалі не властиве робітничому класу по його природі, а являє собою життєво необхідну самооборону, охорону завоювань соціалістичної революції. Успіхи соціалістичного будівництва неухильно змінюють співвідношення класових сил.

Перемога соціалізму привела до відповідних змін у функціях диктатури пролетаріату. В зв'язку з ліквідацією експлуаторських класів відмерла функція придушення їх опору. На перший план висунулась організаторська роль держави в будівництві економіки і культури нового суспільства.

«Забезпечивши повну й остаточну перемогу соціалізму — першої фази комунізму — і перехід суспільства до розгорнутого будівництва комунізму, — говорить в Програмі КПРС, — диктатура пролетаріату виконала свою історичну місію і з точки зору завдань внутрішнього розвитку перестала бути необхідною в СРСР».

Звідси висновок, що робітничий клас під керівництвом Комуністичної партії встановлює диктатуру не назавжди, а на час, необхідний йому для вирішення завдань перехідного періоду від капіталізму до комунізму. Робітничий клас — єдиний в історії клас, який не прагне до увічнення свого панування, своєї влади. Диктатура пролетаріату — історично обумовлена, тимчасова, перехідна форма політичної організації суспільства.

ПРОГРАМА партії вказує на ті зміни в житті нашого суспільства, які роблять нині диктатуру пролетаріату непотрібною. Що це за зміни?

В Радянському Союзі соціалізм переміг повністю і остаточо. Наша країна приступила до будівництва комунізму. Експлуаторські класи давно ліквідовані. Придушувати більше нікого. Дрібнобуржуазні елементи міста і села давно перейшли на позицію робітничого класу. Ідеологія робітничого класу стала тепер ідеологією всього народу. Побудова комунізму — кінцева мета робітничого класу — стала загальнонародним завданням.

Радянська держава, виникнувши як держава диктатури пролетаріату, на сучасному етапі перетворилась в загальнонародну державу, в орган прояву волі всього народу.

Комуністична партія робітничого класу перетворилась в партію всього радянського народу. Пролетарська демократія переросла у всенародну демократію. Робітники, селяни, інтелігенція на рівних правах

здійснюють державну владу. Вони можуть з повним правом сказати: держава — це ми, її політика — наша політика. Переростання держави диктатури пролетаріату в загальнонародну державу не означає, що зникає керівна роль робітничого класу в суспільстві. Звичайно, і в період розгорнутого будівництва комунізму робітничий клас продовжує відігравати керівну роль у суспільстві. Ця роль залишається за робітничим класом тому, що він передовий, найбільш організований клас, зв'язаний з машинною індустрією і є найпопереднішим носієм комуністичних ідеалів.

Виконання своєї історичної ролі керівника суспільства робітничий клас завершить з побудовою комунізму, коли зникнуть класи.

Загальнонародна держава відображає величезні зміни, які відбулись в структурі радянського суспільства. Як відомо, в 1913 році в царській Росії робітники і службовці становили 17 процентів населення, селяни, кустарі і ремісники — 66,7 процента, поміщики, велика і дрібна міська буржуазія — торговці і куркулі — 16,3 процента. Нині в нашій країні робітників і службовців понад 72 проценти, селян-колгоспників біля 28 процентів.

РАДЯНСЬКЕ суспільство є суспільством трудящих, де назавжди зникла експлуатація людини людиною.

«КПРС виходить з того, — говорить в Програмі партії, — що далі зміцнення непорушного союзу робітничого класу і колгоспного селянства має вирішальне політичне і соціально-економічне значення для будівництва комунізму в СРСР».

Для загальнонародної держави характерним є дальше зміцнення дружби народів СРСР, використання й удосконалення всіх форм радянської національної державності. В період розвитку загальнонародної держави відбується ще більше зближення націй, зростає їх економічна й ідейна спільність, розвивається спільні комуністичні риси їх духовного обличчя. Таким чином загальнонародна держава є організацією фактичної рівності всіх націй радянської країни. Вона виражає новий етап в розвитку національних відносин в СРСР.

Соціалістична загальнонародна держава продовжує роботу, почату державою диктатури пролетаріату. Вона виконує завдання, зв'язані з побудовою комунізму.

У НОВИЙ Програмі чітко визначені завдання і зміст основних функцій загальнонародної держави. Всередині країни вони полягають в тому, щоб забезпечити створення матеріально-технічної бази комунізму, перетворення соціалістичних відносин в комуністичні, здійснити контроль за мірою праці і споживання, забезпечити піднесення добробуту, охоронити права й свободу радянських громадян, соціалістичний порядок і соціалістичну власність, виховувати народні маси в дусі свідомої дисципліни і комуністичного ставлення до праці.

(Закінчення буде).

В. ДАЦЬКИЙ,

завідуючий Будинком політичної освіти обкому КП України.

У НОВИЙ Програмі партії дали творчо розвинуто революційне вчення Маркса, Енгельса, Леніна. Величезне теоретичне і практичне значення мають положення Програми про історичну місію диктатури пролетаріату та її долю в СРСР, про перетворення держави диктатури пролетаріату в загальнонародну державу, про керівну роль робітничого класу при переході до комунізму, про завдання загальнонародної держави і її переростання в комуністичне громадське самоврядування.

Основоположники наукового комунізму переконливо показали, що перехід від капіталізму до соціалізму — немінучий і закономірний результат розвитку суспільства. Цей перехід проходить не самопливом, не стихійно.

«Необхідною умовою перемоги соціалістичної революції і побудови соціалізму, — говорить в Програмі КПРС, — є диктатура пролетаріату і керівництво марксистсько-ленінської партії».

Головні завдання диктатури пролетаріату, вчить марксизм-ленінізм, полягають в тому, щоб при переході від капіталізму до соціалізму покінути з джерелом розколу суспільства на ворогуючі класи — приватною власністю на засоби виробництва, ліквідувати експлуаторські класи і причини, що породжують експлуатацію людини людиною, побудувати та зміцнити соціалізм, підготувати умови для будівництва комуністичного суспільства.

Основним знаряддям диктатури пролетаріату при проведенні цих революційних перетворень служить держава. По своїй класовій суті й меті вона є пролетарської, соціалістичною.

ДЕРЖАВА диктатури пролетаріату під керівництвом Комуністичної партії організовує і згуртовує трудящі маси, здійснює планове керівництво економічним і культурним будівництвом, забезпечує захист революційних завоювань народу від домагань повалених капіталістів і поміщиків та оборону країни від агресивних дій міжнародного імперіалізму.

Отже, соціалістична держава має своє головне призначення — організаторську і творчу мету. Разом з тим вона здійснює функцію придушення експлуаторських класів. Історичний досвід показує, що класова боротьба після соціалістичної революції не зникає, що експлуаторські класи використовують всі засоби для того, щоб зберегти своє існування і перешкодити успішному соціалістичному будівництву.

Тому соціалістична держава вдається до насильства і прискіпає підступи експлуаторських класів. Але, як не раз підкреслював В. І. Ленін, не в одному насильстві і не головним чином в насильстві суть диктатури

кнім успіхом. На ім'я улюблених артистів та на адресу Українського радіо надіслано багато хвилюючих листів. Писали й пишуть їх різні люди з найвіддаленіших куточків радянської землі, але почуття в них одні: заслужена шана, сердечна любов, щире визнання таланту, виконавської майстерності. Ось що ми читаємо в таких листах:

«Дорогі синочки! Так, називаю вас найдорожчими словами і від щирого серця дякую вам... Пісні можна виконувати по-різному, а ви їх виконуєте надзвичайно добре. Ваш задушевний голос бере за серце. Живіть довго-довго і своїм співом радуйте серця радянських людей!»

Рядки іншого листа: «...Чудесно співаєте ви, володієте голосом добре, тембр приємний, а, головне, — душу вкладаєте в спів».

Що може бути значимішим для артиста, ніж відчуття того, що тебе хочуть слухати ще і ще!.. А в цьому — джерело сили, творчості, справжнього натхнення.

3.—

«**УКРАЇНА** дзвенить піснями», — писав Микола Васильович Гоголь. І справді, тут що не село, то нові пісні, нові мелодії. Співають їх усі і всюди — старі і молоді, вдома і на роботі, у буденні дні і в свята!.. Любили також співати чарівних пісень і в сім'ях Ретвицьких і Таранців. Любов до пісні, до музики батьки прищепили й своїм дітям — Петрові та Олександрові, які згодом самі почали співати — спершу вдома, а потім в шкільних хорах і клубах. Народились вони обидва на Кіровоградщині, Петро Ретвицький — в Розсохатці, а Олександр Таранець — в Зеленому. На одному з студентських концертів,

згадують друзі, ми експромтом заспівали дует Марка Кропивницького «Де ти бродиш, моя доле». Товариші з таким захопленням зустріли цей виступ, що ми змушені були повторити його. Потім виконали «Коли розлучаються двоє» Миколи Лисенка. І знову оплески, і знову — «біс!» Після цього незабутнього концерту в студентській сім'ї хтось із товаришів жартома запитав нас: — А чи знаєте ви, що виходить, коли не розлучаються, а зустрічаються двоє? Та ще й співаки! Дует!

Минули студентські будні. Міцна творча дружба єднає Петра та Олександра. Не знаючи один одного, вони протягом довгих років йшли однією дорогою до спільної великої мети, — щоб нести вдовх пісні в народ. ...Невдовзі після виходу на екрани кінофільму «Літа молодії» Українське радіо вперше передавало в концерті на замовлення радіослухачів «Пісню про рушник» з цього фільму. Музика Платона Майбороди на слова Андрія Малишка. У колгоспі «Ленінський шлях» на Сумщині слухала цю пісню і літня колгоспниця Мотря Михайлівна Таранець...

Голос артиста звучав схвилювано. І в голосі, і в словах пісні вона відчувала щось рідне, дороге... Згадались їй дитячі роки, потім юність, коли молодією ще Мотря жила в селі Зеленому з батьками, з маленькими братами... Нещасний випадок погубив її зір. Згодом вона вийшла заміж, переїхала

в інше село... Народила і виховала двох синів-соколів, незважаючи ні на що... Під час війни зв'язки з рідними були втрачені. Так вона й досі не знала, чи залишився хто живий. Де вони тепер?

А пісня все лилася і брала за серце... Останні слова лещатами здавили груди: «І дитинство, й розлука...» А по радіо, — як грім з ясного неба — «Пісню про рушник» виконував артист Олександр Таранець. Невже це він, найменший Мотрин братик — співак Сашко?

І полетів лист з колгоспу «Ленінський шлях» у Київ!.. Так пісня допомогла Олександрові Таранцю знайти сестру, яка не знала про нього більше двох десятирок років.

4.—

СПРАВЖНЯ творча дружба єднає співаків Петра Ретвицького і Олександра Таранця з Платоном Майбородою, Германом Жуковським, Михайлом Жербінін, Костянтином Мясовим, Ігорем Шамо, Костянтином Скорородом та з іншими українськими композиторами. Виконаві Ретвицьким і Таранцем пісні набувають широку популярність у слухачів.

— Пісня — наша найперша подруга у житті, — розповідає Петро Ретвицький. — Часто ми самі й відшукуємо її в гущі народній.

У 1959 році на республіканському конкурсі вокалістів Петро Ретвицький та Олександр Таранець зайняли одне з перших місць. Їм було присвоєно звання лауреатів конкурсу.

В репертуарі артистів понад сто пісень. Багато з них друзі вперше виконали в українських кінофільмах, після чого ці пісні одержали путівку в життя. Ось фільми, в яких співали Ретвицький і Таранець: це — «Літа молодії», «Княнка», «Спадкоємці», «Долина синіх скель», «Доля Марини», «Гори, моя зоре», «Надзвичайна подія», «Роман і Франческа» та багато інших,

5.—

ВИСТУП за виступом, концерт за концертом вокального дуету Ретвицького і Таранця приносить їм все більшу любов і повагу слухачів. Вони співають для робітників і колгоспників, воїнів Радянської Армії і Флоту, для студентів... Цих артистів знають в Москві і Ленінграді, в прибалтійських республіках і Молдавії, на Поволжі і в Мурманську, на Кавказі... Задухливі голоси лунали у великих концертних залах, на фабриках і заводах Німецької Демократичної Республіки, Братньої Румунії, дружньої Фінляндії.

Всюди їх зустрічали, як найдорожчих гостей — посланців великого Радянського Союзу. Кожен такий концерт перетворювався в яскраву демонстрацію дружби народів-братів. Як дорогі серцю реліквії, співаки зберігають численні фотографії, листи, рецензії після цих зарубіжних гастролей. Ось як, наприклад, оцінювали виступи Ретвицького і Таранця деякі фінські газети: «...Іх можна було б слухати весь вечір» — ці слова, сказані одним з слухачів, були висловленням думок всіх присутніх в залі.

Популярність пісень, що їх співають людям Петро Ретвицький та Олександр Таранець, не потребує спеціальних доказів і свідчень, бо найкращим свідком і суддею є народ.

Великою творчою радістю для Петра Ретвицького і Олександра Таранця були їх виступи на Декаді української літератури і мистецтва в Москві. Зачаровано слухали ці концерти тисячі москвичів. А після Декади на грудях у друзів-співаків засяяли ордени «Знак Пошани».

Голоси цих талановитих виконавців приємно звучать в концертних залах, в нових кінофільмах, в грамзапису, по радіо і телебаченню. Зростає з кожним днем їх репертуар, виконавська майстерність і, отже, — заслужена популярність.

О. ЛУК'ЯНОВ,

редактор музичного мовлення Українського радіо.

Федько КРОПИВА

Стругав, стругав та й перестругав

**З моєї
ночки!**

Неймовірно, але факт!

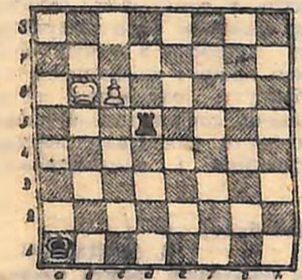
Цими днями в моїй ношці виявилось два листи з Голіванського району, та що там з району. — тільки з села Журавлики два листи. Отож, до уваги керівників району я й публікую цю кореспонденцію.

У ЖУРАВЛИНСЬКОМУ сільському клубі (завідувач Т. Побережець) замість стінгазети висять на стіні тільки листки для дописів.
Коментарі зайві!

Л. ПОЛІЩУК,
юнока.

ЗАВДЮЧИЯ молоочно-товарною фермою Савранський за мовчазною згодою керівників колгоспу імені Чкалова наказав випасати телят в сільському парку.
Плачуть молоденки деревця. Обурюються колгоспники. А Савранський — і в ус не дає.
Група молоді села Журавлики.

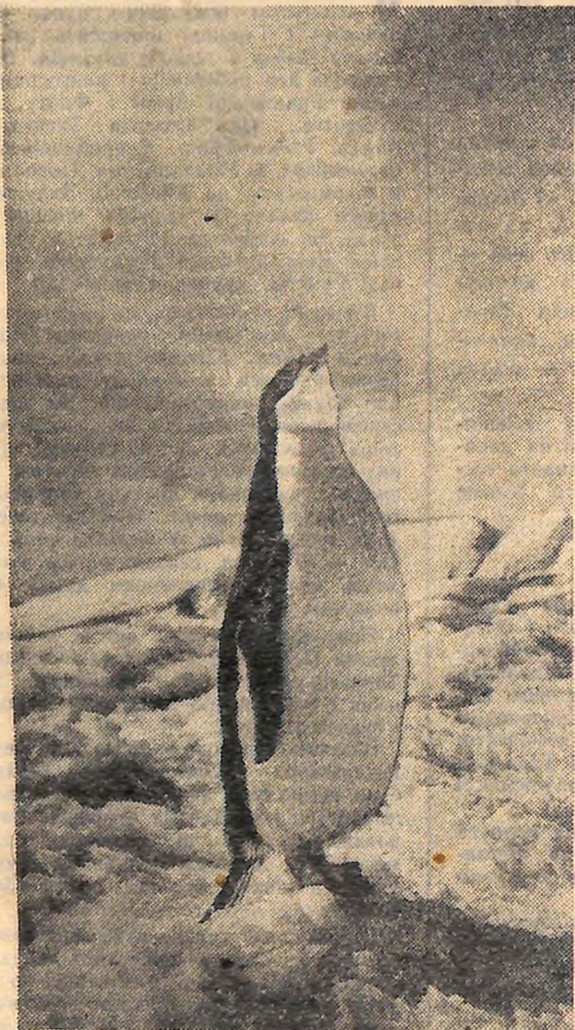
Шахова задача № 7

Білі починають і виграють.

«Абориген».

Фото С. Преображенського.

А що я вам розповім, друзі... Приключилась недавно зі мною халепа. Сиджу, значить, ото я в редакції — листи від своїх друзів читаю. Раптом: дзень-дзень — телефонний дзвінок.

— Федьку, мильй, обов'язково треба нам з тобою зустрітись. На тебе й вся надія...

Ну, в мене ж обов'язок такий — добро людям робити. Тож і тут — відразу зацікавився. Що воно там, думаю, скоїлось?

Так от, по суті. Якщо йти по вулиці Карла Маркса до Комуністичного проспекту, то обов'язково натрапиш на будинок № 3/5 (на розі він стоїть). Чотириповерховий, з великими вікнами. І поруч з ним такі ж два будинки стоять. Тільки в одному з них люди живуть, а другий ще не здано під заселення. Та, зрештою, не про ці будинки річ. А про двір, що коло них. Бо той двір, так би мовити,

свою історію має. Був він увесь захарашений різними будівельними відходами. Навіть трава тут не росла. Незавидний був двір. Та цьогорічної весни раптом змінився він. Вірніше, мешканці його змінили. Ото як тільки-тільки сонечко пригріло, заметушилися господарі: треба своє житло прикрасити. І не одна тоді Ганна Іванівна чи там Олександра Василівна турбувалася: квітів треба купити, квітники розбити — хай радуєть зір людський. Ну, а чоловіки вже про інше попіклувалися: лавочки та столи поробили. Бо що там не кажіть, а такі приємно на свіжому повітрі посидіти за шахами.

А невдовзі двір вже й самі господарі пізнати не могли: деревця гіллям шумлять, квіти буйними пагіцями зеленіють, а деякі вже й цвісти почали.

Ото, бувало, вийде Лідія Іванівна Ахтарєєва та й не витримає, обов'язково Ольгу Василівну Загребельну зачепить:

НАШІ РОЗМОВИ З ДІТЬМИ

ЛІТНІЙ САД. Дівчинка присіла навпочіпки, зачепивши совком водичку з калюжі.

— Не можна, — сказала незнайома жінка, — це «б'яка».

— Це не «б'яка», а калюжа, — заперечила дівчинка. — А що таке «б'яка»?

— «Б'яка», — охоче пояснила жінка, — це те, чого не можна чіпати, це щось погане, брудне... — і запалила цигарку.

— І я хочу цигарку, — сказала дівчинка.

— Тобі не можна! Цигарка теж «б'яка».

уєсь захарашений різними будівельними відходами. Навіть трава тут не росла. Незавидний був двір. Та цьогорічної весни раптом змінився він. Вірніше, мешканці його змінили. Ото як тільки-тільки сонечко пригріло, заметушилися господарі: треба своє житло прикрасити. І не одна тоді Ганна Іванівна чи там Олександра Василівна турбувалася: квітів треба купити, квітники розбити — хай радуєть зір людський. Ну, а чоловіки вже про інше попіклувалися: лавочки та столи поробили. Бо що там не кажіть, а такі приємно на свіжому повітрі посидіти за шахами.

А невдовзі двір вже й самі господарі пізнати не могли: деревця гіллям шумлять, квіти буйними пагіцями зеленіють, а деякі вже й цвісти почали.

Ото, бувало, вийде Лідія Іванівна Ахтарєєва та й не витримає, обов'язково Ольгу Василівну Загребельну зачепить:

— Люди добрі! Що ж ви робите? Ви ж майже всі квіти знищили. Хіба ж не можна було землю на протилежний бік канави — там, де асфальт, кидати?

Та до виконроба, Івана Юхимовича Корнієнка:

— Люди добрі! Що ж ви робите? Ви ж майже всі квіти знищили. Хіба ж не можна було землю на протилежний бік канави — там, де асфальт, кидати?

Та до виконроба, Івана Юхимовича Корнієнка:

— Люди добрі! Що ж ви робите? Ви ж майже всі квіти знищили. Хіба ж не можна було землю на протилежний бік канави — там, де асфальт, кидати?

З МОГО ФОТОАЛЬБОМА

Пропоную вам знімок із свого фотоальбома. Правда ж, чарівно?

Оці буйні зарості, де господарює мій тезка — кропива. Ген-ген віддаліні — човен (на сцені). А оці пеньки! Хіба не викликають вони у згадці знайомі з шкільних років рядки «Плакала Саша, як ліс вирубали»...

Плакати муть знову і Саші, і Маші й усі дітки, яким доведеться відпочивати у піонерському таборі обкому профспілки працівників державної торгівлі та споживчої кооперації.

Бо оце зрубище повинно означати літній кінотеатр. І хоч 5 червня вже повинен відкритись табір — тут, як кажуть, ще й кіт не валився. Не готові ні спальні, ні кухня, ні їдальня...

Через те й хочеться порадити дітям, щоб у перші ж дні роботи табору запросили до себе на зустріч дядю Черненка (голову обкому профспілки працівників держторгівлі і споживкооперації). Всадили його на одному з оцих пеньочків, та за всі турботи подякували...

Подяка за порятунок

ТОГО дня нестерпно палило сонце. На березі Інгула, поблизу балашівського містка, прогулювалися відпочиваючі. Раптом тишу порушив відчайдушний крик:

— Допоможіть! Подруга тоне!..

Мить, і в воду стрибнув якийсь юнак. Довгі хвилини чекання. І ось, нарешті, на березі з'явилось двоє. Дівчина опритомніла. Коли потерпілій було подано першу допомогу, рятівник залишив пляж. Ніхто не знав його прізвища.

Наступного дня радісна і схвилювана Ольга Яцун, учениця торгово-кулінарної школи, повідомила нам, що врятував їй життя комсомолец Василь Шелест, робітник п'ятого ливарного цеху заводу «Червона зірка».

Своєму рятівникові вона висловлює сердечну подяку.

— Погляньте-но, сусідньою, яка краса, навколо. Просто душа радіє.

А Ольга Василівна теж дуже любить квіти. І хоч їй вже 63 роки, і вона пенсіонерка, та проте сама теж виходила на неділянки. Та що там говорити! У кожній сім'ї (а тут їх шістдесят чотири живе) радості не було меж. Саме було... Замість радості обурення у всіх вишикло.

Одного сонячного ранку, точніше — 29 травня прийшли дівчата й хлопці у робочих спеціалках з будівельного управління № 1 і заходились... що б ви думали? Канаву біля квітників копати. Боронь боже, не подумайте, що це вони так ото, з нічого робити, почали двір розривати. Ні-ні... Вони кабелі прокладали, щоб провести телефон у той будинок, який незабаром здаватиметься. Ім із відділу капітального будівництва міськвиконкому такий проект дали. Так от, копають вони оту канаву, а землю на квітники жбурляють.

Майже всі квіточки присипали. Побачили оте мешканці будинку та мершій до робітників:

— Люди добрі! Що ж ви робите? Ви ж майже всі квіти знищили. Хіба ж не можна було землю на протилежний бік канави — там, де асфальт, кидати?

Та до виконроба, Івана Юхимовича Корнієнка:

— Люди добрі! Що ж ви робите? Ви ж майже всі квіти знищили. Хіба ж не можна було землю на протилежний бік канави — там, де асфальт, кидати?

Та до виконроба, Івана Юхимовича Корнієнка:

Є хороший девіз

ДОБРЕ зустрів спортивний сезон учні Панівської середньої школи. Ще з перших днів весни коні фізкультури разом з вчителем Ніпою Володимирівною Ткаченко приступили до роботи: впорядкували футбольний, спорудили два волейбольні та один баскетбольний майданчики. За гроші, якими колгосп імені Куйбішева преміював учнів за збірання кукурудзи, придбали необхідний спортивний інвентар.

«Все — своїми руками!» — такий девіз у панівських юних спортсменів. У школі є свої громадські тренери. Ось, наприклад, учень 10-го класу Григорій Стоян очолює секцію баскетболістів.

Ю. ГАДЖІВ.
Новоміргородський район.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ
МІСТА

Кінотеатр «Мир». Для дітей «ЮНІСТЬ ОТАМАНА». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. ранку, 1 год. 10 хв. дня. «КРАЩЕ МАТИ, НІЖ УМІТИ». Початок о 3 год., 4 год. 50 хв. дня, 7 год. 9 год. 20 хв. вечора. Перед останнім сеансом додатковий фільм: «ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ». «ПРО ЩО ШУМИТЬ ВУЛИЦЯ».

Кінотеатр «Сипашень». «ЗНЕХТУВАНА НАРЕЧЕНА». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, об 11 год. 20 хв., 1 год. 10 хв., 3 год., 4 год. 50 хв. та о 10 год. 40 хв., 8 год. 30 хв. та о 10 год. 10 хв. вечора. На літньому майданчику «А ЯКЩО НЕ ЛЮБОВ?». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

Кінотеатр ім. Дзержинського. Для дітей «НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ МИШКА СТРЕКАЧОВА». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, об 11 год. 15 хв. та 1 год. дня. «ЕКСТРЕМНІЙ ВИКЛИК». Початок о 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год. 10 хв. та о 10 год. вечора. На літньому майданчику — о 9 год. вечора.

Кінотеатр «Аванті» і Комітет боротьби за свободу іспанського народу вирішили організувати в Римі виставку творів італійських художників, уся виручка від якої буде передана у фонд солідарності з іспанськими і португальськими антифашистами.

Міністр закордонних справ Японії Косака прийняв посла США Рейшауера і висловив йому протест японського уряду у зв'язку з наміром США провести ядерні випробування на великій висоті.

Президія Центральної ради югославських профспілок вирішила надіслати страйкуючим робітникам Іспанії грошову допомогу в сумі 5 млн. динарів.

Уряд Танганьїки запропонував проголосити Танганьїку республікою і обрати президента. Вступ першого президента на свій пост має відбутись 9 грудня ц. р., тобто рівно через рік після здобуття країною незалежності.

В КНДР передбачається збудувати десятки се-

редніх і дрібних електростанцій, які відіграють велику роль в електрифікації сільського господарства. Цими днями почалося передпускове випробування 6 перших таких електростанцій.

Газета «Аванті» і Комітет боротьби за свободу іспанського народу вирішили організувати в Римі виставку творів італійських художників, уся виручка від якої буде передана у фонд солідарності з іспанськими і португальськими антифашистами.

Міністр закордонних справ Японії Косака прийняв посла США Рейшауера і висловив йому протест японського уряду у зв'язку з наміром США провести ядерні випробування на великій висоті.

Президія Центральної ради югославських профспілок вирішила надіслати страйкуючим робітникам Іспанії грошову допомогу в сумі 5 млн. динарів.

Пішіть!

м. Ніровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00208.

Зам. № 3501.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.